

anledige, at de kunne blive udlaante paa en Dags Tid eller to til Udvalget, hvis man ikke maatte antage, at der i dette Referat af deres Indhold skulde være tilstrækkelig Oplysning. Udvalget vil da, formener jeg, finde, at dette, som jeg her har excerperet af Actstykkerne, er aldeles overensstemmende med deres Indhold.

Hvad angaaer Embedsmanden under Nr. 7, da forekommer det mig, at Spørgsmaalet egentlig afhænger deraf, om Stiftamtmandskabet ved en kongelig Resolution, om ogsaa kun midlertidigt, var gjort til et særegt Embede. Det forekommer mig klart, at dette virkelig er Tilfældet og det ligger i Indholdet af de Resolutioner, der ere anførte af Udvalget. Jeg maa fremdeles igjen her fremhæve, at denne Regjeringshandling ikke alene falder for det nuværende Ministerium, men er iværksat under den afdøde Konge, forinden de nye Forfatningsforhold indtraadte og paa Bedømmelsen af disse Regjeringshandlingers Realitet indlader Rigsdagen sig ikke. Rigsdagen vilde derimod ved den i forrige Session tagne Beslutning, saavidt jeg skjønner, sikkre, at et saadant Embede ikke skulde blive fremtidig bestaaende, men strax ophæves, og Rigsdagen afgav derfor en Bestemmelse i Henseende til Gagen, som lige frem førte til, at Embedet strax maatte inddrages. Her foreligger altsaa en Inddragelse af en Post, som den afdøde Konge havde gjort til et særegt Embede ved sin Resolution; og heraf fulgte, at den tidmeldte Regel om Pensioneringen af Embedsmand, hvis Embeder indtoges, her igjen maatte komme til Anvendelse, saaledes som Finantsministeriet har antaget ved Bedømmelsen af denne Sag.

Hvad endelig den sidste Embedsmand angaaer, da anseer jeg det ogsaa, naar jeg meddeler Thinget den paagjældende kongelige Resolution, for godt gjort, at han har havt en Embedsstilling som Kasseler ved Regaliefonden med en vis bestemt Gage. Det var den da-

værende Zahlkasserer, en Mand, som forvaltede Statens største Oppebørselsembede uden Control eller i det Mindste uden at nogen fast Controllleur var ansat, en Mand, som altsaa nød den største personlige Tillid ligesom hans Fader paa samme Maade havde bestyret dette høist vigtige Embede. Da det nu blev anset nødvendigt, uanset den personlige Tillid til denne Mand, at indføre en ny og anden Indretning ved Zahlkassen, saa blev Forholdet, da denne Mand derhos var i en noget fremrykket Alder og svagelig, ifølge hans eget Ansøgning, ordnet ved en kongelig Resolution saaledes, at han fratraadte som Zahlkasserer, men det var derhos paa Grund af hans fortjenstlige Embedsforelse Hans Majestæts Villie — hvilket tydeligt fremgaaer i Resolutionen — at han, idet han kun beholdt nogle mindre betydelige Kasselerposter, dog skulde beholde sin fulde Indtagt. Resolutionen lyder saaledes. „Derhos ville Vi have Etatsraad Linde, der fra 1ste Januar 1841 afgaaer fra Zahlkasserer Embedet, men fremdeles forbliver i sin Stilling som Kasseler ved Bort Particulairkammer og tillige skal vedblive at fungere som Kasseler ved Fonden ad usus publicos og endvidere overtage Kasselerforretningerne ved Regaliefonden, tillagt i aarlig Gage 2000 Rbd. Sølvs, hvoraf Halvdelen bliver at udrede Particulairkassen og den øvrige Halvdeel af Regaliefonden, hvorom Vi under Dags Dato allernaadigt have rescriberet Directionen for denne Fond. De øvrige af Etatsraad Linde hidtil oppebaarne Indtagter, der efter Fradrag af de 220 Rbd. 12 Sk., som han har nydt ved Particulairkassen beløbe 1240 Rbd. aarlig, blive at opføre paa den aftagende Pensionersliste, forsaavidt ikke nogen Deel deraf maatte kunne tillægges ham af Fonden ad usus publicos.“ Da nu Regaliefonden blev inddragen, blev altsaa ogsaa Kasselerposten ved Regaliefonden inddragen.